

Демеденко Ганна,

учениця 9 кл. Артемівської ЗОШ І-ІІІ

ступенів № 18

педагогічний керівник – Мироненко І.В.

КІНО ТА ЛІТЕРАТУРА. ПРОБЛЕМИ ЕКРАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ТВОРІВ

Вивчення процесу і результату екранізації актуально тому, що в ньому знайшли своє відображення багато явищ і сторін сучасної культури. За всю історію існування кіно були екранізовані тисячі літературних творів. Екранізація як місце перетину різних комунікативних систем (літератури й кіно), а також авторських, читацьких, глядацьких стратегій і стало предметом дослідження.

Але ж існують і певні проблеми екранізацій: чи варто взагалі переносити твори на екран, чи програє фільм книзі, чи впливає кіно на сприйняття початкового тексту глядачем і які ж проблеми екранізації українських творів. За часів Радянського Союзу кінорежисери знімали дуже мало справжніх українських фільмів. Створюючи таке кіно, можна було легко стати звинуваченим у націоналізмі, за що в ті часи жорстоко карали. Деякі українські режисери завдяки своїй сильній творчій особистості все ж не опускали рук і пробивалися через весь бюрократизм радянського кінематографу. Так, сценарист, режисер та актор Л. Биков у 1972 році зняв драматичний воєнний фільм «В бій ідуть одні «старики», в якому звучали українські пісні «Смуглянка» та «Ніч яка місячна», що з моменту виходу фільму на екрани стали справжніми шлягерами.

Беззаперечним здобутком для українського кіно тих часів є й художній фільм «Сон» - про долю Тараса Григоровича Шевченка, знятий у 1964 році режисером В. Денисенком. Фільм усім сподобався, адже головну роль у ньому зіграв знаменитий актор І. Миколайчук. Актором він був особливим,

народним, справжнім, найкращим, тому майже жоден фільм у ті роки не обходився без його участі.

У 1960–70-х роках на небосхилі українського, а також світового кінематографу яскраво засяяли імена, що прославили Україну на весь світ, – це режисери С. Параджанов, Ю. Ілленко, Л. Осика, М. Мащенко; актори І. Миколайчук, Ю. Шумський, Г. Юра, К. Степанков, М. Гринько, Б. Ступка. У цей час з'являються стрічки, які розпочали унікальний феномен «українського поетичного кіно».

У наш час є декілька проблем екранізації творів. Наприклад, люди не цінують або ще не готові до сприйняття екранізації українських творів. У всіх галузях є великі дірки і прогалини: немає сценаристів, режисерів, дуже мало хороших операторів, не досить кваліфіковані продюсери, є проблема з акторською школою. Ще недостатнє фінансування з боку влади. Але попре всі ці недоліки, українське кіно має бути та буде на екранах. Адже усі проблеми можна здолати.

Також твердо можу сказати, що український кінематограф не гірше кінематографа будь-якої іншої країни. В нас є фільми, які вже увійшли в історію, та таких фільмів може бути ще безліч. Є чимало творів українських письменників, які заслуговують на екранізацію, на “друге життя”. Я вважаю, що улюблені герої мають ожити на екранах.

Нині українське кіно лише намагається піднятися з колін. Проте, попри труднощі кінематографу, зокрема фінансування, самовіддані кіноактори та режисери намагаються все ж творити, працювати та знімати нові фільми. І поки в них ще є натхнення, триматиметься і український кінематограф. Щиро сподіватимемося на його відродження силами сучасних талантів.

Література

1. Українське кіно від 1960-х до сьогодні. Проблема виживання: зб. наук.ст. / упоряд. Л. Брюховецька. - К: Задруга, 2010. - 250 с.
2. Література і кіно: проблеми взаємин: літ.крит. нарис / Л. І. Брюховецька. - К: Радянський письменник, 1988. - 183 с.

3. Приховані фільми: Українське кіно 1990-х / Л. Брюховецька. - К: Артек, 2003. - 382 с.
4. <http://texty.org.ua/pg/blog/pberest/read/33433/Krashh..>
5. <http://www.pohlyad.com/zhyttya/n/21390>